

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 129/2021
07.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Станић, адвокат из ..., против туженог предузећа „Ниш-експрес“ а.д. Ниш, чији је пуномоћник Весна Лојпур-Стојменовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2218/2020 од 16.10.2020. године, у седници већа одржаној 07.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2218/2020 од 16.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2218/2020 од 16.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1797/19 од 12.03.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да у име и за рачун тужиоца изврши обрачун и уплату пореза и доприноса надлежном фонду пензијског и инвалидског осигурања, по стопи и основици на дан уплате и то: за јул месец 2013. године на износ од 1.000,00 динара, за март месец 2014. године на износ од 3.000,00 динара, за септембар месец 2014. године на износ од 1.000,00 динара, за октобар месец 2014. године на износ од 3.872,11 динара и за новембар месец 2014. године на износ од 1.936,02 динара. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу на име увећане зараде за ноћни рад за октобар месец 2014. године исплати износ од 27.706,56 динара, са законском затезном каматом од дана утужења 25.12.2014. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу на име накнаде штете за рад дужи од пуног радног време за период од 25.11.2011. године до 06.11.2014. године исплати износ од 375.903,36 динара са законском затезном каматом од дана утужења 25.12.2015. године па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове поступка у укупном износу од 71.640,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2218/20 од 16.10.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена у ставу другом и трећем изреке.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из разлога уједначавања судске праксе у смислу члана Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о предлогу тужиоца да се у циљу уједначавања судске праксе о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20). Наиме, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права или против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађан, ради уједначавања судске праксе, као и кад је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите, на коју се односи ревизија тужиоца, је исплата увећане зараде за ноћни рад за октобар месец 2014. године и накнада за прековремени рад за период од 25.11.2011. године до 06.11.2014. године, а правноснажним пресудама је утврђено да је у овом делу тужбени захтев неоснован. Ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, због кога се ревизија не може поднети. Неосновани су ревизијски наводи о потреби уједначавања судске праксе у вези са захтевом за исплату накнаде за ноћни рад и рад дужи од пуног радног времена, што зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. О праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права која је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивао о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 25.12.2014. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 403.609,56 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић